

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 224. Solus Sacerdos à peccatis absolvere potest, Pœnitentiæque
Sacramentum administrare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

nem suam dirigeret secundum apparentiam probabilis male, quam bene cessuram, malletque inire viam eiusmodi, quam securiorem probabiliorumque, tantisper expectando, magisque probando penitentem, usque dum daret indicia suae contritionis certa, vel saltem probabilis vera, quam falsa.

2676 Huc proinde faciunt argumenta, quibus supra demonstrata est aequitas & iustitia Censura Illustrissimi D. Episcopi Atrebatensis contra hanc propositionem: *Confessarius habet rationabile, seu sufficientem motivum credendi quod penitens (relapsus, vel habens consuetudinem, vel occasionem proximam peccandi) sit verè contritus, quando penitens attestat se verè esse contritum, & Confessario manifestè non constet contrarium.*

Siquidem omnia illa argumenta demonstrant prorsus irrationabiles esse opiniones Recentiorum, contra quos in praesenti agimus.

2677 Idem demonstrant argumenta, quibus probavimus Confessarium prudenter credere non posse verbo penitentis, se contritum asserentis, dum ex operibus ipsius in contrarium sunt conjecturae aequae vel magis probabiles, etsi non manifestae.

2678 Ex his omnibus manifestè consequitur id quod toties dixi, Confessarium nec posse, nec debere semper credere verbo penitentis, se contritum asserentis. Quemadmodum enim occurrunt circumstantiae, ex quibus Confessarius certò cognoscit istud dictum penitentis esse falsum (quo calu Adversarii fatentur ipsi non esse credendum) sic occurrunt circumstantiae, ex quibus, etsi non certò, saltem probabilis cognoscit, illud esse falsum, vel dubium. Atqui tunc prudenter judicare nequit, ipsum esse contritum, cum prudenter judicare nequeat esse verum, quod, spectatis omnibus, probabilis apparet ipsi falsum. Quo proinde casu ipsum absolvere nequit: cum absolvi nequeat nisi quem prudenter judicat esse contritum, ut supra vidimus.

Qua cum ita sint, absolutio illis differenda est, qui de iisdem mortalibus semper se accusant, & nunquam emendant, tametsi emendationem sapientis polliciti sint. Tum quia similitum hominum sollicitationes merito suspectae sunt, cum fidem toties fecerint, & Confessarius probabiliter iudicat, quòd adhuc fallant: *siquidem ex praeteritis oportet nos quasi argumentum sumere de futuris*, ait S. Thomas. Et, ut S. Carolus ait, *differenda est absolutio, donec emendatio appareat, iis penitentibus, qui, licet peccatum se diversis polliceantur, Confessarius tamen probabiliter iudicat ad illud reverteri.* Tum quia cautio operum iure exigitur ab iis, quorum verba saepe hactenus data sunt absque effectu, & quorum sterilia instructio saepe promissa, multoties repetita, de sinceritate promissionis, relinquunt dubitandi locum. Igitur Confessores mittant eos in domos suas, & cum invenerint correctos & emendatos, tunc absolvant (ait sanctus Thomas Villanovanus conc. 3. in Dom. 3. Quadrag.) *melius est enim differre, quam decipere eos.*

2679 Illis etiam differenda absolutio est, qui, post commissum crimen è gravioribus, nullis praemissis poenitentiae operibus, nec precibus (nisi fortè modicis ac remissis) ad impetrandum conversionis donum, statim absolvi volunt. Quibus absolutionem citò dandam non esse Cyprianus ex supradictis docet, alicui, quòd si ipsis datur, irrita & falsa sit, periculosa dantibus, & nihil accipientibus profutura. Quod etiam docet Clerus Romanus, & sancti Martyres & Confessores, & S. Ambrosius, & alii Patres. Et ratio est, quia plena conversio peccatoris, post commissum crimen è gravioribus, rarò completur in ictu oculi, vel tempore brevissimo, sed rudioribus primùm melio-

tionibus ut plurimum concipitur, deinde sententia formatur, formata adolescit, antequam perficiatur, & matura sit absolutioni; praeterquam in illis, quibus peccandi consuetudo velut altera natura facta est. Primum enim oportet ut humilibus ac ferventibus precibus à Deo postuletur: deinde ut precibus jungantur poenitentiae opera, jejunia, recessus à noxiis consortiis, meditatio rerum sacrarum, elemosyna, &c. quibus solis divina misericordia ut plurimum flecitur ad plenam conversionis donum ipsis concedendum, prout ex Scriptura, Patribus, experientia & ratione in superioribus demonstratum est.

Denique cap. 117: probatum est, concubina- rios nec primà vice absolvendos, nisi ecessà prius concubina, uti nec eos qui alibi alunt feminam, cum qua peccare solent. Idemque esse de quacunque externa occasione per se proxima, quae tamen si domi non sit, sed alibi quis frequenter certam feminam, vel feminarum consortia, in quibus frequenter peccet, affectibus, aspectibus, colloquiis, vel tactibus impudicis, &c. absolvi possunt, si eis nuntium remittere polliceantur. Sed si semel iterumque alias polliciti, non praestiterint quod polliciti sunt, absolutionem eoque differendam, quo usque praestiterint, seque emendant. Capitibus seq. idem diximus & probavimus de iis qui proximam alii dant occasionem mortalis peccati. De iis quoque, qui in confessione praecedenti polliciti restitutionem famae, vel honorum injuste abiatorum, vel solutiones legatorum porum; id tamen non fecerunt cum possent. Et idem de peccatoribus publicis, v. g. publicis metreticibus, vel usurariis, donec publice satisfecerint, scandalumque, quantum in ipsis est, sustulerint. Idem denique de iis qui Christiana fidei rudimenta, Deique & Ecclesiae praecpta ignorant: necnon de patribus & matribus-familias, qui de iis per se, vel per alios, intruere liberos suos negligunt.

Idem quoque sentio (cum S. Carolo) de iis, qui nimio velium luxu debita contrahunt, quibus solvendis pares non sunt; sicut & cum sancto Francisco Xaverio, de iis qui occultas vel apertas cum proximo inimicitias exercent; quae si inveteratae sint, vel capitales; prius cum Deo reconciliandi non sunt, quam sepe proximo reconciliantur.

CAPUT CCXXIV.

Solis Sacerdos à peccatis absolvi potest, Poenitentiaque Sacramentum administrare.

Solis quippe Apostolis (quibus ex perpetua ab Apostolis ad nos traditione hac in functione Sacerdotes succedunt) Christus Joan. 20. dixit: *Accipite Spiritum sanctum: quorum remiseritis peccata, remittuntur eis.* Solis proinde Sacerdotibus à peccatis absolvendi competere potestatem, Patres uno ore affirmant. Ambrosius l. 1. de poenit. c. 2. Atque ita definitur Martinus V. in Concilio Constant. Eugenius IV. cum Conchilio Florent. in Decreto unionis, & Concilium Tridentinum sess. 14. c. 6. & can. 10.

Obijcies 1°. Cyprianus epist. 12. ad Presbyteros & Diaconos Cartaginens. dicit, absente Presbytero, lapsos olim potuisse apud Diaconum exomologesim facere delicti sui, ut manu eis in poenitentiam impessit, venirent ad Dominum cum pace.

Respondeo exomologesim nomine ibi non significari confessionem sacramentalem, sed solemnis poenitentiae ritum, quo lapsi prostrati crimina sua palam detestantes, Ecclesiae reconciliantur, & Sacramentorum communioni restitui humiliter postulabant. Quae restitutio, dum à Diacono, absente Episcopo & Presbytero fiebat, non erat

absolutio sacramentalis, sed canonica, quæ jus communionis reddat, solumque forum exterius spectabat, nec sacerdotalis Ordinis potestatem requirebat (quæ solis Presbyteris convenire potest) sed solius jurisdictionis, quæ Diaconis committi potest. Absolutio verò sacramentalis, non potestatem dumtaxat jurisdictionis, sed & sacerdotalis Ordinis postulat: quia clavium potestatem requirit. At verò *claves regni celestis solis Episcopis, vel Presbyteris traditas esse in Evangelio legimus.*

2684 Objicies secundò: Concilium Eboracense anni 1194. Londinense anni 1200. & Odo de Soliaco, Episcopus Parisiensis, in Statutis suis Synodalibus Diaconis potestatem fecerunt audiendi confessiones, & pœnitentias imponendi.

Respondeo, ejusmodi confessiones, factas Diaconis, non fuisse sacramentales (prout Odo de Soliaco faretur ibidem: *claves enim, inquit, non habent, nec possunt absolvere*) sed ceremoniales, quæ etiam in arctissima necessitate, Laico fieri possunt, ad manifestandum votum sincerum confessionis sacramentalis, ut sanctus Thomas docet q. 1. Supplem. a. 2. quas tamen Deus ita acceptas habebat, ut interiori pœnitentium dispositione, & precibus Ecclesiæ motus, sacramentalis confessionis defectum invisibiliter suppleret.

2685 Objicies tertio: quilibet homo minister est baptismi, in periculo mortis, propter necessitatem ipsius. Ergo & pœnitentiæ, ob eandem necessitatem.

Respondeo negando consequentiam: quia ut S. Thomas ait Supplem. q. 8. a. 1. ad 2. *baptismus est magis Sacramentum necessitatis, quam pœnitentiæ, quoad confessionem, & absolutionem. Quia quandoque baptismus præmittitur non potest sine periculo salutis æternæ, ut patet in pueris, qui non habent usum rationis. Sed non est ita de confessione & absolutione, quæ tantum ad adultos pertinet, in quibus contritio cum proposito confitendi, & desiderio absolutionis, sufficit ad liberandum à morte æternæ.*

2686 Objicies quarto: Jacobus Christianis omnibus dicit: *confitemini alterutrum peccata vestra, Jacobis 5.*

Respondeo, vel Jacobum loqui de confessione Sacerdotibus faciendâ: præmittit enim, *infirmatur quis ex vobis? inducat Presbyteros Ecclesiæ, & orent super eum, ungentes oleo...* & si in peccatis sit, remittentur ei. Et immediate subdit: *confitemini ergo alterutrum peccata vestra*, quasi dicere volens, confessionis, sicut unctionis, ministerium ad Presbyteros pertinere. Vel certè loquitur de confessione venialium, quæ ad humilitatis exercitium Christiano cuiumque fieri potest, ut mutuâ oratione remittantur. Ita explicat V. Beda: *in hac (inquit) sententiâ, illa debes esse discretio, ut quotisiana levique peccata œqualibus alterutrum confiteamur. Porro gravioris lepræ immunditiam Sacerdoti pandamus, &c.*

CAPUT CCXXV.

Nullius momenti est absolutio, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam aut delegatam non habet jurisdictionem.

2687 Ita definiit Tridentinum sess. 14. c. 4. Et ratio est, partim quia absolutio Sacerdotis est ad instar actus judicialis, quo ab ipso (Sacerdote) velut à Judice sententia pronuntiatur, inquit Tridentinum ibidem c. 6. Atqui (ut prosequitur c. 7.) *natura & ratio judicii illud exposcit, ut sententia in subditos dumtaxat feratur. Et idè in Ecclesiâ Dei per suum semper fuit, & verissimum esse Synodus hæc confirmat, nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum pro-*

fert, in quem ordinariam aut delegatam non habet jurisdictionem. Partim quia quavis omnis Sacerdos ex vi suæ Ordinationis, & istorum verborum Christi (quæ secundum Tridentinum solis Episcopis & Sacerdotibus dicta sunt) *quorum remisistis peccata, remittuntur eis*, accipiat potestatem judicialiter remittendi peccata, proferendique, per modum sacramentalis Judicis, sententiam absolutionis, nec eam Christus limitaverit, sive quoad loca, sive quoad personas, sive quoad peccata, sed indistinctè & illimitatè dixerit, *quorum remisistis.* Eam tamen dedit cum subordinatione ad Ecclesiam, supremumque Pastorem illius, qui & quæ possit exercitium illius impedire, restringere, & limitare; quoad loca, personas & peccata, prout in Domino judicaret expedire.

Ecclesiâ verò potestatem illam variè limitavit 2688 & restringit, tam quoad loca, quam quoad personas & peccata, ut postea videbitur. Et idè licet quilibet Sacerdos, ex vi suæ Ordinationis, non solum accipiat potestatem Ordinis, sed & jurisdictionis ad remittendum peccata (accipit enim jurisdictionem potestatem, atque ad eam potestatem jus dicendi, quæ est potestas jurisdictionis) eam accipit ab Ecclesiâ impeditam, non expeditam, atque ab eadem limitatam & restrictam. Impeditam (inquam) non solum quoad licitum usum, ita ut eam nec licitè, nec validè exercere possit, nisi vel curam animarum habeat, vel Episcopi approbationem obtineat: & ne tunc quidem expeditam accipit, nisi cum multiplici limitatione & restrictione quoad loca, personas & peccata. Hanc quippe impediendi, limitandi seu restringendi potestatem, Ecclesiâ à Christo collatam scimus ex perpetua traditione; ab Apostolis ad sanctos Patres, & per ipsos ad nos derivata. Idè omnino postulabat rectum & conveniens Ecclesiæ regimen. Ad validam itaque absolutionem, supra potestatem Ordinis, requiritur potestas expeditæ jurisdictionis, quæ supra potestatem Ordinis (quæ de se illimitata est; & ad totum mundum se extendens, nisi ipsam Ecclesiâ limitaret) non importat augmentum seu additamentum potestatis, sed sublationem dumtaxat impediendi vel restrictionis, ita ut Ecclesiâ non impediatur ne talis vel talis Sacerdos, circa tales vel tales personas, taliaque vel talia peccata, exercere acceptam in sua Ordinatione peccata remittendi potestatem. Sic enim colligitur ex his Tridentini verbis sess. 14. c. 7. *ne occasione reservationis aliquis pereat, in Ecclesiâ Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis*, atque idè (nota causalem, quasi dicat, ex eo quòd pro tunc nulla sit Ecclesiæ reservatio, nulla restrictio, nullum impedimentum) *omnes Sacerdotes quoslibet pœnitentes, à quibusvis peccatis & censuris absolvere posse.*

CAPUT CCXXVI.

Exponitur ordinaria & delegata absolvendi potestas.

2689 **E**X dictis capite præcedenti constat duplicem esse absolvendi potestatem; ordinariam, & delegatam. Ordinaria est quam habet Sacerdos, cui ex officio incumbit cura animarum, ut Papa, Episcopus, Parochus, Prælati Regulares respectu subditorum suorum. Delegata est illa, quam quis habet ex commissione habentis potestatem ordinariam.

Ad delegatam reducitur potestas, seu jurisdictio jure concessa ei qui in Confessarium eligitur à pœnitente, eligendi potestatem habente à jure, consuetudine, vel privilegio. Quia taliter electus eligentem absolvere potest potestatem ad id sibi delegatam ab Ecclesiâ, seu Papa.

Ad eam similiter à nonnullis reducitur potestas, quam quilibet Sacerdos habet ad absolvendum in